

Чорний О. М.,

здобувач кримінального права та кримінології

Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка

ДИСКУСІЯ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ РОДОВОГО ОБ'ЄКТУ ТЕРОРИСТИЧНОГО АКТУ

Анотація. У статті висвітлено дискусійне питання щодо доречності виключення злочинів, передбачених статтями 258–258-4, з розділу IX «Злочини проти громадської безпеки» та їх включення до розділу I «Злочини проти основ національної безпеки України» Особливої частини Кримінального кодексу України.

Ключові слова: національна безпека, громадська безпека, тероризм, терористична діяльність, терористичний акт.

Постановка проблеми. Лише деякий час тому багато людей у нашій державі задавалися питанням: «Чи є тероризм реальною загрозою для України?» На жаль, на сьогодні ми вже маємо відповідь. За результатами 2014 року Україна зайняла 12-те місце в Глобальному індексі тероризму (The Global Terrorism Index), у 2015 році Україна залишилась, за оцінками експертів, на 12-му місці в зазначеному Індексі.

Упродовж 2014 року кількість злочинів, віднесених до терористичної діяльності, збільшилася у 293 рази (з 7 до 2053). Найбільше – у Луганській (931), Донецькій (886), Одеській (45), Харківській (39), Дніпропетровській (22), Запорізькій (15), Миколаївській (14) областях та на Донецькій залізниці (42).

Показники статистичної звітності про стан злочинності на території України досудового слідства відповідних органів за 10 місяців 2015 року свідчать про зростання злочинів, віднесених до терористичної діяльності (ст. ст. 258, 258-1, 258-2, 258-3, 258-4, 258-5 Кримінального кодексу України (далі – КК України)), майже на третину (з 1755 до 2254, або на 28,4%) у порівнянні з показниками 2014 року. Найбільше таких злочинів – у Луганській (1117), Донецькій (939), Одеській (46), Харківській (26), Дніпропетровській (13) областях, місті Києві (22).

Як відомо, значення родового об'єкта полягає в тому, що його встановлення сприяє в ряді випадків більш точному з'ясуванню змісту ознак складу злочину та правильній кваліфікації злочинного діяння, водночас він відображає характер суспільної небезпечності певної групи злочинів, внаслідок чого використовується як критерій об'єднання окремих складів злочинів у групи і подальшого розміщення таких груп у Особливій частині КК України). Саме останній критерій дає нам підстави розглянути питання щодо доречності виключення складу злочину, передбаченого статтею 258, з розділу IX «Злочини проти громадської безпеки» та їх включення до розділу I «Злочини проти основ національної безпеки України» Особливої частини Кримінального кодексу України [1, 209–211].

У своїх роботах цій проблематиці приділяли увагу такі науковці, як В. Антипенко О. Бантишев, Л. Багрий-Шахматов, Р. Гасанов, В. Зеленецький, В. Ємельянов, С. Мохончук, В. Настюк, В. Пилипчук, Б. Романюк, О. Шамара та інші фахові науковці.

Метою цієї статті є спроба автора обґрунтувати включення складу злочину, передбаченого статтею 258, до розділу I «Зло-

чини проти основ національної безпеки України» Особливої частини Кримінального кодексу України.

Виклад основного матеріалу. Світовий досвід щодо визначення родового об'єкта злочинів, які відносяться до терористичної діяльності, є досить різним. Так, у Кримінальному кодексі Грузії та Кримінальному законі Латвії тероризм відноситься до злочинів проти держави. У Кримінальному кодексі Франції розділ II «Про тероризм» знаходиться у книзі IV «Про злочини та проступки проти нації, держави та громадського спокою». Кримінальний кодекс Республіки Білорусі розділяє три складу тероризму, які розташовані у різних розділах: ст. 126 («Міжнародний тероризм») знаходиться в главі 17 «Злочини проти миру та безпеки людства» розділу VI «Злочини проти миру, безпеки людства та військові злочини»; ст. 289 («Тероризм») та ст. 290 («Погроза вчинення акту тероризму») – у главі 27 «Злочини проти громадської безпеки» розділу X «Злочини проти громадської безпеки та здоров'я людей».

У Кримінальному кодексі України законодавець визначив родовим об'єктом терористичного акту громадську безпеку, розмістивши терористичний акт у розділі IX «Злочини проти громадської безпеки», тобто визначив, що саме громадська безпека потребує охорони від цього виду злочину. Цієї ж думки у визначенні родового об'єкта терористичного акту дотримуються такі вітчизняні науковці, як Л. Багрий-Шахматов, В. Ємельянов, В. Ліпкан, С. Мохончук та інші [2, с. 182–185; 3, с. 147; 4, с. 74; 5, с. 85].

Водночас простежується непослідовність поглядів у деяких дослідників з приводу визначення об'єкта терористичного акту (тероризму). Так, В. Ліпкан визначає, що родовим об'єктом тероризму є громадська безпека, а згодом зазначає, що тероризм є дестабілізуючим чинником і становить серйозну загрозу національній безпеці України, а отже, національна безпека є об'єктом захисту від тероризму [6, с. 138, 168].

Р. Гасановим, В. Зеленецьким, В. Ємельяновим, В. Настюком, В. Пилипчуком пропонується складу терористичних злочинів (статті 258–258-4 КК України) виключити з розділу IX «Злочини проти громадської безпеки» і передбачити складу терористичних злочинів у новому окремому розділі Особливої частини, XIX, – «Терористичні злочини». Така пропозиція аргументується особливістю терористичних злочинів, їх багатооб'єктністю та багатомірністю. Зокрема, зазначається, що громадська безпека, яка визнається основним об'єктом складів терористичних злочинів при вчиненні цих злочинів, хоча і є завжди об'єктом посягання, але не основним, а додатковим. Основним об'єктом терористичних злочинів виступають різноманітні сфери життєдіяльності людей, національні та наднаціональні інститути, посягання на які зумовлюють цілі терористів, які за своєю значущістю можуть бути більш важливими, ніж громадська безпека, наприклад основи національної безпеки України [7, с. 79].

Б. Романюк, В. Журавльов та В. Коваленко визначають родовим об'єктом терористичного акту основи національної

безпеки, обґрунтовуючи це тим, що тероризм пов'язаний з репресивною, жорстокою формою боротьби проти політичних і класових супротивників насильницькими методами залякування [8, с. 25–26]. Визначення родовим об'єктом основ національної безпеки України згідно зі ст. 258 КК України обґрунтовує у своїй монографії О. Шамара [1, с. 209–254].

Визначення як родового об'єкта злочину, передбаченого статтею 258 КК України, основ національної безпеки України, на думку автора, також обумовлено тим, що ці злочини характеризуються досить високим ступнем суспільної небезпеки. Відомо, що саме цей факт характеризує кримінально-правову заборону, яка в повній мірі та насамперед дає привід віднести суспільно небезпечне діяння з досить високим ступнем суспільної небезпеки, чим характеризуються ці злочини, до злочинів проти основ національної безпеки України.

Причиною розгалуження думок стосовно визначення безпосереднього об'єкта, наприклад, терористичного акту є відсутність чіткого визначення мети даного злочину, що надає можливість назвати вісімнадцять подібних складів з-поміж проявів терористичного характеру (статті 112, 113, 258, 258-1, 258-2, 258-3, 258-4, 259, 260, 261, 266, 278, 346, 349, 436, 442, 443, 444 КК України). Саме це і дає привід до дискусій навколо визначення як родового, так і безпосереднього об'єкта цього злочину та, як наслідок, місцезнаходження цієї норми у відповідній главі Особливої частини КК України [1, с. 221–223].

З цього приводу В. Антипенко звертає увагу на те, що громадська безпека не може бути основним об'єктом тероризму як складу злочину, бо залякування при тероризмі виступає не самоціллю, а засобом досягнення мети впливу на основний об'єкт, цим реалізується спонукання відповідних осіб до прийнятних для терористів рішень. Основним об'єктом тероризму є національні та наднаціональні інститути, зазіхаючи на які винна особа досягає чи прагне досягти головної мети порушити їх недоторканість [9, с. 93]. Таким чином, можливо зробити висновок, що, всупереч канонам кримінально-правової науки, законодавець при віднесенні, зокрема, терористичного акту до злочинів проти громадської безпеки наділяє фактично додатковий об'єкт ознаками основного.

Окремо слід зазначити, що терористична організація, терористична група або терорист (особа), вчиняючи терористичний акт з метою провокації воєнного конфлікту, тобто ведення військових дій на будь-якій частині чужої території, у тому числі і на державному кордоні, посягають не на громадську безпеку, а на мир та безпеку людства. Такий конфлікт має міжнародний характер і спрямований на воєнну окупацію території іншої держави, повалення уряду чи здійснення державного перевороту в іншій державі. Це може призвести до міжнародного ускладнення, що може знайти своє відображення в розриві дипломатичних відносин між Україною та іншими країнами, розриві договорів між державами та зриві міжнародних переговорів, що є чинником зовнішніх загроз національним інтересам України. Це, по-перше, призведе до воєнно-політичної нестабільності як у нашій країні, так і в суміжній державі, а по-друге, як наслідок, призведе до можливості втручання у внутрішні справи України з боку інших держав з метою урегулювання зазначених подій. Це суперечить намірам України щодо налагодження рівноправних і взаємовигідних відносин з усіма державами, що є пріоритетним кроком для нашої країни задля інтегрування в європейську та світову спільноту. Тому особа, вчиняючи терористичний акт з метою провокації військового конфлікту чи міжнародного ускладнення, буде посягати на мир,

безпеку людства та міжнародний правопорядок, що саме і буде виступати в якості родового об'єкта цього злочину. Це можна пояснити разом з іншими чинниками тим, що законодавець у ст. 443 КК України («Посягання на життя представника іноземної держави»), визначивши спеціальну мету – провокацію війни та міжнародне ускладнення, розмістив її в розділі XX «Злочини проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку» Особливої частини КК України. Відповідно до цього доречно внести відповідні зміни до ст. 258 КК України та, виходячи з дефініцій міжнародних та міждержавних актів, угод та договорів про боротьбу з тероризмом, визначити таке поняття, як терористичний акт міжнародного характеру [1, с. 222–223].

Погоджуючись з думкою Б. Романюка, В. Журавльова та В. Коваленка про те, що тероризм є злочином проти основ національної безпеки, насамперед необхідно визначити, що ми маємо розуміти під поняттями «національна безпека» та «громадська безпека», і, уже виходячи з цього, додатково обґрунтувати обрану автором точку зору.

Поняття «національна безпека» та «громадська безпека» є видом загального поняття «безпека».

У юридичній літературі безпека визначається як стан захищеності життєво важливих інтересів особистості, суспільства та держави від негативних наслідків явищ соціального, природного або технічного характеру, а також підтримка рівня цієї захищеності [10, с. 16; 11, с. 207].

Громадська безпека – складна соціальна категорія, і до цього часу не вироблено єдиного визначення цього поняття. В. Тихий визначає громадську безпеку в широкому розумінні слова – як гарантованість прав і свобод людини, законність і правопорядок у суспільстві, і проявляється вона в правоохоронній діяльності, у захисті правопорядку від правопорушень, у боротьбі з ними [12, с. 4–6]. Разом з тим зазначається, що громадська безпека у широкому понятті не може бути родовим об'єктом злочинів, бо, як наслідок, це не надасть змоги розмежувати між собою злочини, адже громадська безпека в широкому розумінні цього поняття охоплює значну сферу суспільних відносин, з-поміж яких є відносини, що визначаються об'єктами небезпечних посягань проти держави, правосуддя тощо. Тому, на думку В. Тихого, законодавець використовує громадську безпеку як поняття, що містить у собі лише захист від джерел підвищеної небезпеки, серед яких виділяється захист від суспільно небезпечних джерел, а саме зброї, вибухових речовин тощо, застосуванням яких і характеризується терористичний акт.

Проте при вчиненні цього злочину суспільно небезпечними діями особа перш за все не прагне досягти тих руйнівних і, можливо, у деяких випадках небажаних наслідків від джерел підвищеної небезпеки, а бажає залякати населення шляхом їх використання задля досягнення поставленої терористом мети, яку він публічно або анонімно висловлює, звертаючись до органів державної влади чи органів місцевого самоврядування, службових осіб цих органів, об'єднань громадян, юридичних осіб, і вже в разі невиконання його вимог вчиняє зазначені протиправні дії. Тому порушення громадської безпеки при вчиненні протиправного діяння у спосіб, передбачений частиною першої ст. 258 КК України, буде тим проміжним етапом, за допомогою якого злочинець досягає своєї кінцевої мети.

У політологічній науці під поняттям «національна безпека» розуміють стан захищеності інтересів особистості, суспільства держави, людства в цілому від внутрішніх та зовнішніх загроз [13, с. 9]. В. Ковальський, О. Маначинський, С. Пронкін

відзначають, що національна безпека – це відсутність загроз правам та свободам суспільства і держави, базовим інтересам і цінностям суверенної держави. Національна безпека є сферою життєво важливих національних інтересів і має державний і громадський вимір, де держава – засіб забезпечення безпеки громадянського суспільства [14, с. 539]. В. Новицький визначає національну безпеку України як юридичне поняття: «Це сукупність об'єктивно зумовлених, формально визначених, легітимних суспільних відносин, які спрямовані на захист життєво важливих цінностей українського народу, встановлюють допустимі межі характеристик вказаних цінностей та оцінюють соціальну поведінку на відповідність зазначеним характеристикам» [15, с. 71; 16, с. 20]. Законодавець у ст. 1 Закону України «Про основи національної безпеки України» визначив, що національна безпека – це захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання та нейтралізація реальних і потенційних загроз національним інтересам.

Слід зазначити, що в структурі поняття «національна безпека» фундаментом є окремі інтереси громадян України з яких, як висновок витікають інтереси суспільства та держави в цілому. Це знайшло своє підтвердження в Законі України «Про основи національної безпеки України», де об'єктами національної безпеки визнаються:

- людина і громадянин – їхні конституційні права і свободи;
- суспільство – його духовні, морально-етичні, культурні, історичні, інтелектуальні та матеріальні цінності, інформаційне і навколишнє природне середовище та природні ресурси;
- держава – її конституційний лад, суверенітет, територіальна цілісність і недоторканність.

Це, у свою чергу, відповідає ст. 17 Конституції України, де зазначено, що захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу. Адже кримінально-правовий захист саме цих пріоритетних національних інтересів України передбачає розділ I «Злочини проти основ національної безпеки України» Особливої частини КК України, що свідчить про їх особливу небезпечність для суспільства, чим і характеризується терористичний акт.

Обгрунтовуючи думку про те, що склад злочину, передбачений статтею 258 КК України (як один із видів терористичної діяльності, визначених у Законі України «Про боротьбу з тероризмом»), повинен знаходитись у розділі I «Злочини проти основ національної безпеки України» Особливої частини КК України, треба насамперед звернутися згідно з визначеним поняттям «національна безпека України» до її стану, що визначається сучасним характером внутрішніх та зовнішніх загроз. Так, на думку О. Данільяна, О. Дзьоби, М. Панова, яку поділяє і автор, до однієї з зовнішніх загроз для нашої країни відноситься збереження загрози міжнародного тероризму, шантажу, у тому числі з використанням ядерної та інших видів зброї масового знищення, що є загрозою національній безпеці України у сфері державної безпеки, а саме загроза посягань з боку окремих груп та осіб на державний суверенітет, територіальну цілісність, економічний потенціал України, права та свободи громадян, загроза використання з терористичною метою ядерних та інших об'єктів на території України, можливість застосування ядерної зброї та інших видів зброї масового ураження проти України [13, с. 10].

У ст. 7 («Загрози національним інтересам і національній безпеці України») Закону України «Про основи національної безпеки України», зокрема, зазначається, що на сучасному етапі основними, реальними та потенційними загрозами національній безпеці України, стабільності в суспільстві є злочинна діяльність проти миру і безпеки людства, насамперед поширення міжнародного тероризму, та загроза використання з терористичною метою ядерних та інших об'єктів на території України.

Залежно від спрямованості (спеціальної мети) конкретного терористичного акту та вимог терористів, які прагнуть незаконним шляхом змінити управління в тій чи іншій сфері національної безпеки України, що є проявом внутрішніх загроз, це суспільно небезпечне діяння може посягати на безпеку держави у різних сферах її функціонування: національній, політичній, економічній, екологічній тощо.

Терористична діяльність посягає на пріоритетні національні інтереси України, фундаментальні цінності та прагнення українського народу, його потребу в гідних, безпечних, умовах життєдіяльності, а також цивілізовані шляхи їх створення та засоби їх задоволення, які закріплені в Законі України «Про основи національної безпеки України». Відповідно до нього це: гарантування конституційних прав і свобод людини і громадянина; розвиток громадянського суспільства, його демократичних інститутів; захист державного суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності державних кордонів, недопущення втручання у внутрішні справи України; зміцнення політичної та соціальної стабільності в суспільстві; забезпечення розвитку та функціонування української мови як державної в усіх сферах суспільного життя на всій території України, гарантування вільного розвитку, використання та захисту російської, інших мов національних меншин України; створення конкурентоспроможної, соціально орієнтованої ринкової економіки та забезпечення постійного зростання рівня життя і добробуту населення; збереження та зміцнення науково-технологічного потенціалу, утвердження інноваційної моделі розвитку; забезпечення екологічно та техногенно безпечних умов життєдіяльності громадян і суспільства, збереження навколишнього природного середовища та раціональне використання природних ресурсів; розвиток духовності, моральних засад, інтелектуального потенціалу українського народу, зміцнення фізичного здоров'я нації, створення умов для розширеного відтворення населення; інтеграція України в європейський політичний, економічний, правовий простір та в євроатлантичний безпековий простір; розвиток рівноправних взаємовигідних відносин з іншими державами світу в інтересах України.

Це відповідає змісту ч. 1 ст. 258 КК України, бо саме вчинення таких протиправних діянь може дестабілізувати суспільство, державно-політичний лад країни, порушує політичну і соціальну стабільність, тобто універсальну цінність будь-якого суспільства (мається на увазі прагнення більшості людей жити в умовах стабільності, впорядкованості та безпеки), знижує ефективність органів державної влади та місцевого самоврядування, що, відповідно до ст. 19 Конституції України, може знайти своє відображення в порушенні правового порядку в Україні, який ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, але цьому перешкоджають зазіхання на політичну безпеку держави, яка, на думку більшо-

сті сучасних вчених, є основним елементом системи національної безпеки [13, с. 12–13].

Будь-які обмеження можливостей держави як самостійного, суверенного й активного суб'єкта внутрішньої та зовнішньої політики негативно впливатимуть на функціонування і розвиток країни і, як наслідок, завдаватимуть шкоди національній безпеці України. І саме тому серед основних можливих загроз для національної безпеки України всередині країни слід виділити відсутність ефективних механізмів забезпечення законності, правопорядку, боротьби з організованою злочинністю, особливо з її організованими формами та тероризмом.

Також на користь тези про те, що стаття 258 КК України повинна знаходитись у розділі I Особливої частини КК України «Злочини проти основ національної безпеки України», може вказувати і аналіз об'єктів та методів терористичної діяльності в світі. Слід констатувати, що ці злочини зазіхають на різні сторони внутрішньої та зовнішньої безпеки держави, здебільшого загрожують її конституційному строю, а тому боротьба з тероризмом є боротьбою за збереження державності. Виходячи з цього твердження, слід констатувати, що в разі боротьби вітчизняних державних органів, які визначені Законом України «Про боротьбу з тероризмом», з терористичною діяльністю можна також розцінювати її як боротьбу за збереження української державності [1].

Висновок. Виходячи з вищезазначеного, автор, підтримуючи думку вітчизняних фахівців-науковців, пропонує статтю 258 виключити з розділу IX «Злочини проти громадської безпеки» та включити до розділу I «Злочини проти основ національної безпеки України» Особливої частини Кримінального кодексу України. Спираючись на аргументи, викладені вище, такої передислокації потребують також інші злочини, віднесені Законом України «Про боротьбу з тероризмом» до терористичної діяльності.

Література:

- Шамара О. Відповідальність за здійснення терористичної діяльності за кримінальним законодавством України : [монографія] / О. Шамара. – К. : Видавничий дім «Арте», 2014. – 280 с.
- Багрий-Шахматов Л. Ответственность за терроризм в новом Уголовном кодексе Украины / Л. Багрий-Шахматов ; голов. ред. редкол. В. Сташис та ін. // Новий Кримінальний кодекс України: питання застосування, вивчення : мат. міжн. наук.-практ. конф. «Питання застосування нового Кримінального кодексу України» (м. Харків, 25–26 жовтня 2001 р.). Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого та ін. – К. : Юрінком Інтер ; Х., 2002. – С. 182–185.
- Ємельянов В. Тероризм і злочини терористичної спрямованості / В. Ємельянов. – Х. : «Рубікон», 1997. – 176 с.
- Ліпкан В. Боротьба з тероризмом / В. Ліпкан, Д. Никифорчук, М. Руденко – К. : Знання України, 2002. – 254 с.
- Мохончук С. Уголовная ответственность за терроризм : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 / С. Мохончук ; Университет внутренних дел МВД Украины. – Х., 1999. – 172 с.
- Ліпкан В. Тероризм і національна безпека України / В. Ліпкан. – К. : Знання, 2000. – 184 с.
- Зеленецький В. Проблеми систематизації та комплексного розвитку антитерористичного законодавства України : [монографія] / В. Зеленецький, В. Ємельянов, В. Настюк та ін. ; за заг. ред. В. Зеленецького та В. Ємельянова. – Х. : Право, 2008. – 96 с.
- Журавльов В. Кримінально-правове визначення тероризму. Тероризм: сучасний стан та міжнародний досвід боротьби : [посібник] / В. Журавльов, Б. Романюк, В. Коваленко та ін. ; за ред. Я. Кондратьєва та Б. Романюка. – К. : Національна академія внутрішніх справ України, 2003. – 452 с.
- Антипенко В. Поняття тероризму (Кримінально-правове визначення) / В. Антипенко // Право України. – 1999. – № 2. – С. 93.
- Овчинникова Г. Тероризм. Серия «Современные стандарты в уголовном праве и уголовном процессе» / Г. Овчинникова ; науч. ред. проф. Б. Волженкин. – СПб., 1998. – 36 с.
- Юридична енциклопедія : в 6 т. / відп. ред. Ю. Шемшученко. – К. : Укр. енцикл., 1998. – Т. 1 : А–Г. – 672 с.
- Тихий В. Злочини проти суспільної (загальної) безпеки / В. Тихий [конспект лекцій]. – Х. : Національна юридична академія України, 1996. – 69 с.
- Данільян О. Національна безпека України: структура та напрямки реалізації : [навчальний посібник] / О. Данільян, О. Дзьоба, М. Павлов – Х. : Фолю, 2002. – 285 с.
- Ковальський В. Національна безпека / В. Ковальський, О. Маначинський, Є. Пронкін // Мала енциклопедія етнодержавознавства ; НАН України Ін-т держави і права ім. В.М. Корещького ; відп. ред. Ю. Римаренко. – К. : Довіра: Генеза, 1996. – С. 539.
- Новицький Г. Теоретико-правові основи забезпечення національної безпеки України : [монографія] / Г. Новицький. – К. : Інтертехнологія, 2008. – 464 с.
- Новицький Г. Поняття «Національна безпека України» як правова категорія / Г. Новицький // Державна безпека України. – 2006. – № 5. – С. 20.

Cherniy O. M. Discussion on determining generic object of a terrorist act

Аннотація. Освещен дискуссионный вопрос о необходимости исключения преступлений, предусмотренных статьями 258-258-4, из раздела IX «Преступления против общественной опасности» и включение их в раздел I «Преступления против основ национальной безопасности Украины» Особенной части Уголовного кодекса Украины.

Ключевые слова: национальная безопасность, общественная безопасность, терроризм, террористическая деятельность, террористический акт.

Cherniy O. Discussion on determining generic object of a terrorist act

Summary. One had reflected the debatable issue concerning appropriateness of exception of crimes foreseen by articles 258-258-4 of chapter IX “Crimes against public safety” and including them into chapter I “Crimes against the basis of national security of Ukraine“ of the Special part of the Criminal Code of Ukraine.

Key words: national security, terrorism, terrorist activity, terrorist act.